

Sygn. akt II K 1327/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2019 r

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu dnia 4.10.2018r, 3.12.2018 r, 10.12.2018r i 10.01.2019 r.

sprawy B. P.

syna T. i B. z domu W.,

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 11 listopada 2013r do dnia 11 listopada 2017r w K., uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna M. P. (1), reprezentowanego przez matkę M. P. (2), określonego co do wysokości Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1290/13, w kwocie po 1400zł miesięcznie, gdzie łączna wysokość powstałych wskutek jego zachowania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przez co naraził małoletniego pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.

II. w okresie od 11 listopada 2013r do dnia 11 listopada 2017r w K., uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz M. P. (2), określonego co do wysokości Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1290/13, w kwocie po 600zł miesięcznie, gdzie łączna wysokość powstałych wskutek jego zachowania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.

1. oskarżonego **B. P.** w miejsce zarzucanych mu czynów uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 11 listopada 2017r w K. uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego z tym, że:

- w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 11 listopada 2017r na rzecz małoletniego syna M. P. (1), reprezentowanego przez matkę M. P. (2) określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1290/13 w kwocie po 1400zł miesięcznie, a od 23 lutego 2017 r. zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie III RC 99/17 w wysokości 800 zł miesięcznie

- w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 22 lutego 2017r na rzecz M. P. (2) określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 1290/13, w kwocie po 600zł miesięcznie

gdzie łączna wysokość powstałych wskutek jego zachowania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przez co naraził pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych to jest czynu wyczerpującego dyspozycje art. 209 § 1a k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 a kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna M. P. (1),

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. C. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych podwyższoną o 23% podatku od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu,

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),95 (tysiąc trzysta dwanaście 95/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II K 1327/17

UZASADNIENIE

Oskarżony B. P. syn T. i B. ma 37 lat. Jest rozwiedziony i ma na swoim utrzymaniu małoletniego syna. Oskarżony ma wykształcenie wyższe w kierunku fizjoterapeuta. Oskarżony jest zatrudniony w firmie (...)M. P. i Ś. sc w charakterze kierownika restauracji – menadżera z uposażeniem 1000 zł netto miesięcznie. Zajmuje się organizowaniem imprez i pomaga matce w prowadzeniu lokalu Zielny D. w C.. B. P. ma zarejestrowaną działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów. Oskarżony był uprzednio karany. Nie stwierdzono u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzono cechy picia szkodliwego alkoholu.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k.302 – 303, zeznania T. P. k. 349v, karta karna k. 199 – 200, 276 – 277, kopie dyplomów k. 67 – 69, wydruk z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej k. 70 - 72, informacja Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w K. k. 76, deklaracje k. 77 – 86, materiał pogładowy k. 103 – 121, 128 – 131, 177 – 178, opinia k. 212 – 214, wywiad środowiskowy k. 290 - 292

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 9 października 2013 r. w sprawie I C 1290/13 rozwiązano małżeństwo B. P. i M. P. (2). W wyroku tym zasądzono od oskarżonego na rzecz małoletniego syna M. P. (1) alimenty w kwocie 1400 złotych miesięcznie oraz alimenty na rzecz M. P. (2) w wysokości 600 złotych miesięcznie. M. P. (2) wraz synem zamieszkiwała razem z oskarżonym i prowadziła z nim wspólne gospodarstwo domowe do dnia 14 lutego 2016 r. Początkowo zamieszkała w mieszkaniu swojej matki A. B., a następnie w marcu 2016 r. wynajęła mieszkanie w którym zamieszkała razem z synem. Matka pomagała pokrzywdzonej finansowo oraz sprawowała opiekę nad wnukiem, kiedy pokrzywdzona była w pracy. M. P. (2) podjęła pracę w firmie (...) SA z wynagrodzeniem (...) netto.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie III RC 99/17 Sąd Rejonowy w Kaliszu uchylił od dnia 23 lutego 2017 r. alimenty zasądzone na rzecz M. P. (2) oraz obniżył poczynając od dnia 23 lutego 2017 r. wysokość alimentów na rzecz M. P. (1) do kwoty 800 złotych miesięcznie.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 302 – 303, zeznania M. P. (2) k. 303v - 304, zeznania A. B. k.304, zeznania T. P. k. 349v, kopia wyroku k. 14, 22 – 23, kopia postanowienia k. 15, 24, kopia umowy k. 27- 28, kopia rachunków k. 26, 32 – 40, kartoteka wynagrodzenia k. 41, zdjęcia k. 42, odpis wyroku k. 373 – 374, zaświadczenie k. 381

Dnia 19 lipca 2016 r. pokrzywdzona złożyła wniosek do Komornika Sądowego D. B. o egzekucję świadczeń alimentacyjnych na rzecz syna M. oraz na swoją rzecz. Egzekucja jest bezskuteczna.

B. P. i M. P. (2) nie korzystali ze świadczeń pomocy społecznej. B. P. nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. M. P. (2) z dniem 17 sierpnia 2017 r. została uznana za osobę bezrobotną bez prawa do zasiłku.

M. P. (2) decyzją Prezydenta Miasta K. z dnia 23 września 2017 r. nr (...).8320.276.2017 uzyskała świadczenie alimentacyjne na rzecz syna M. P. (1) od dnia 1.10.2017 r. do dnia 30.09.2018 w wysokości 500 złotych miesięcznie

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k.302 – 303, zeznania M. P. (2) k. 303v - 304, zeznania A. B. k.304, zeznania T. P. k. 349v, zaświadczenie k. 3,4,5, 7, 20,166, informacja komornika k. 21, 179 – 180, kopia decyzji k. 168, 362 - 363 kopia decyzji k. 183 – 186, stan sprawy Kmp 10/16 k. 201- 202

Oskarżony przesyłał przekazem pocztowym m.in. na adres matki M. P. (2) w 2016 roku 3 krotnie kwoty 150 – 200 złotych oraz 2017 roku kwoty po 200- 350 zł miesięcznie tytułem alimentów na rzecz M. P. (1).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.302 – 303, zeznania M. P. (2) k. 303v - 304, zeznania A. B. k.304, kopie przelewów k. 161 – 163, 353 – 358, 365 – 370, zaświadczenie k. 332

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia w których wskazał, że nie uchyla się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Wskazał, iż utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w firmie swojej matki. Podał, iż jego bieżące rachunki reguluje za niego matka, a on otrzymuje jedynie 1000 złotych wynagrodzenia, która to wysokość „go satysfakcjonuje”. Podał, że przekazywał pokrzywdzonej alimenty na rzecz syna M., jednak w niższej wysokości z uwagi na trudności finansowe. Podkreślił, iż pokrzywdzona celowo nie odbierała przesyłanych przez niego świadczeń i jednocześnie utrudnia mu kontakt z dzieckiem. Odnosząc się do stawianego przez oskarżycielkę posiłkową zarzutu, że mimo deklarowanych dochodów prowadzi wystawny tryb życia wskazał, że jego konkubina bardzo dobrze zarabia i ma majątnych znajomych, którzy sponsorują mu różne atrakcje.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie wysokości osiągniętych dochodów nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym i zdaniem Sądu stanowią linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Przedstawiona przez oskarżonego wersja jest najbardziej korzystna z punktu widzenia jego obrony, jednakże pozostaje ona w sprzeczności z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie sposób przyjąć, aby uzyskiwane przez oskarżonego wynagrodzenie wynosiło jedynie 1000 złotych miesięcznie. Zdaniem sądu jest to wynagrodzenie wykazywane oficjalnie na potrzeby postępowania egzekucyjnego toczącego się wobec oskarżonego. Nie można również uznać za wiarygodne twierdzenia, aby taka wysokość wynagrodzenia „satysfakcjonowała” B. P.. Pozostaje to w sprzeczności, chociażby z deklarowanym przez niego zadłużeniem oraz ciężącym na nim w okresie wskazanym w zarzucie obowiązkiem alimentacyjnym w łącznej kwocie 2000 złotych miesięcznie. Sąd nie uznał również za wiarygodne aby udokumentowany przez pokrzywdzoną sposób życia oskarżonego wynikał jedynie z uprzejmości osób postronnych. W pozostałym zakresie sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne albowiem znajdują powiódzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach w zakresie wysokości należności oraz kwot wpłacanych przez oskarżonego tytułem obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna M. P. (1).

Sąd uznał zeznania złożone przez pokrzywdzoną M. P. (2) i A. B. za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację pokrzywdzonej i jej matki dotyczącą przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia. M. P. (2) opisała sytuację finansową i życiową swoją i syna. Podała jakie uzyskiwała dochody od momentu wyprowadzenia się z domu zajmowanego wspólnie z B. P. oraz jakie podejmowała starania w celu zapewniania sobie i synowi środków finansowych. Nie kwestionowała faktu przekazywania przez oskarżonego kwot tytułem alimentów, podała jednak, iż oskarżony celowo wysyłał przekazy na adres jej matki w sytuacji, gdy znał jej aktualne miejsce pobytu. A. B. w swych zeznaniach opisała sytuację finansową swojej córki. Podała też w jaki sposób pomagała jej w okresie gdy ta zamieszkała sama z dzieckiem.

Za wiarygodne, lecz nie przedstawiające szczególnej mocy dowodowej należało uznać zeznania T. P. – ojca oskarżonego, który w istocie wiedział jedynie, że syn ma zasądzone alimenty, ale nie wiedział w jakiej wysokości. Podał również, iż syn wysłał pokrzywdzonej jakieś kwoty tytułem alimentów, jednak nie potrafił określić w jakiej wysokości. Nie wiedział również jaki dochód uzyskuje syn ze świadczonej pracy.

Sąd uznał za trafną i przydatną dla rozstrzygnięcia jako sporządzoną zgodnie z zasadami sztuki opinię biegłych lekarzy psychiatrów w zakresie stwierdzenia czy w chwili dokonania zarzucanego czynu oskarżony miał zachowaną lub ograniczoną zdolność do rozpoznania ich znaczenia lub pokierowania swym postępowaniem.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje :

Oskarżony B. P. swym zachowaniem wyczerpał ustawowe dyspozycje 209 § 1a kk w ten sposób, że w okresie od 15 lutego 2016 r. dnia 11 listopada 2017r w K. uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego :

- w okresie od 15 lutego 2016 r. dnia 11 listopada 2017r na rzecz małoletniego syna M. P. (1), reprezentowanego przez matkę M. P. (2) określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1290/13 w kwocie po 1400zł miesięcznie, a od 23 lutego 2017 r. zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie III RC 99/17 w wysokości 800 zł miesięcznie

- w okresie od 15 lutego 2016 r. dnia 22 lutego 2017r na rzecz M. P. (2) określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 09 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 1290/13, w kwocie po 600zł miesięcznie

gdzie łączna wysokość powstałych wskutek jego zachowania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przez co naraził pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Art. 209 § 1a k.k. penalizuje zachowanie polegające to uchylaniu się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a sprawca czynu naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Zarówno przed zmianą art. 209 § 1 k.k., dokonaną ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 952), jak i po nowelizacji, ustawa stanowi jedno ze źródeł obowiązku alimentacyjnego, z tym że od dnia 31 maja 2017 r. obowiązek ten musi być skonkretyzowany co do jego wysokości w orzeczeniu sądowym, ugodzie zawartej przed sądem albo innym organem lub w innej umowie. (por. postanowienie SN z 25.01.2018 w sprawie I KZP 10/17, opubl. OSNKW 2018/3/24). Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uchwale z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7–8, poz. 86: „Uchylanie się od obowiązku łżenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli”. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17.04.1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr.-wkł. (...), poz. 4: „W pojęciu «uchyla się» mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem.” Należy zgodzić się również ze stanowiskiem doktryny, że częściowe spełnianie przez sprawcę nałożonego na niego obowiązku bez uzasadnionej przyczyny i nacechowane złą wolą uzasadnia interwencję karną z art. 209 § 1 kk (por. A. Wąsek Kodeks karny..., red. A. Wąsek, R. Zawłocki, s. 1026, S. Hypś [w:] Kodeks karny..., s. 766). O uchylaniu się od dokonania określonej powinności można mówić bowiem nie tylko wtedy, gdy sprawca ma

wybitnie negatywny stosunek do ciążącego na nim obowiązku i gdy specjalnie nie czyni mu zadość (zła wola), lecz także wtedy, gdy nie wywiązuje się ze swojego obowiązku wcale nie dlatego, że spełnić go nie chce, lecz uważa że spełnić go nie może, pomimo że obiektywnie rzecz biorąc możliwość dopełnienia danego obowiązku istnieje” (por. S. Hyps [w:] Kodeks karny..., s. 765; por. także A. Wąsek, J. Warylewski [w:] Kodeks karny..., s. 1246–1247).

Zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, lecz także do uzyskania niezbędnego wykształcenia i korzystania z dóbr kulturalnych. Niezbędne jest zatem zabezpieczenie minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na utrzymanie i wykształcenie dziecka, lecz także stworzenie mu warunków umożliwiających zaspokojenie potrzeb wyższego rzędu, istotnych dla kształtowania jego osobowości i nawyków kulturalnych (wyrok SN z 27.03.1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987/8, poz. 103). Ponadto zakres podstawowych potrzeb życiowych nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, lecz zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień tego rozwoju oraz przeciętny sposób życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za „podstawowe” (por. wyrok SA we Wrocławiu z 16.03.2016 r., II AKa 7/16, LEX nr 2025526). Skoro istota przestępstwa uchylania się od obowiązku alimentacji polega na narażeniu (bezpośrednim, konkretnym) osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to nie usuwa skutku przestępstwa fakt, iż potrzeby te są zaspokajane przez inną osobę (np. rodzica, który czyni to kosztem znacznych poświęceń albo wyniku świadczeń dokonywanych z funduszy publicznych.; zob. cyt. już wyrok SN z dnia 27 marca 1987 r.; por. też uchwałę SN z dnia 23 sierpnia 1973 r., VI KZP 25/73, OSNKW 1973, nr 11, poz. 133)

Na podstawie ustalonego w toku postępowania materiału dowodowego bezspornym jest to, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 209 § 1a k.k. Sąd zmieniając opis czynu jako czas jego popełnienia wskazał okres od 15 lutego 2016 r. dnia 11 listopada 2017r. Do dnia 14 lutego 2016 r. strony zamieszkiwały bowiem razem i mimo orzeczonego rozwodu oraz zasądzonych świadczeń alimentacyjnych prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. Sąd ustalił również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie III RC 99/17 alimenty na rzecz M. P. (2) zostały uchylone z dniem 23 lutego 2017 r., zaś wobec M. P. (1) obniżone z kwoty 1400 złotych do kwoty 800 złotych miesięcznie. Po dacie 23.02.2017 r. nie można zatem przyjąć, że działanie B. P. ma cechy przestępstwa z art. 209 § 1a kk wobec M. P. (2). (zob. uchwała SN z 18.06.1966 sygn. Akt VI KZP 10/66 opubl. OSNKW 1966/8/80 LEX 20836).

B. P. we wskazanym okresie uchylał się od ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Mając realne możliwości uzyskiwania wyższych dochodów nie podjął żadnych działań zmierzających do wywiązania się z nałożonego obowiązku. Wskazał, iż otrzymywane przez niego wynagrodzenie jest dla niego satysfakcjonujące. Nie sposób podzielić tej argumentacji. Gdyby oskarżony chciał wykonać nałożony na niego obowiązek mógł wynegocjować wyższe wynagrodzenie (zwłaszcza, że jego pracodawcą jest jego matka) lub podjąć lepiej płatną pracę, zwłaszcza, że ma kwalifikacje w tym zakresie. Przesyłał na rzecz pokrzywdzonego M. P. (1) nieznaczące kwoty pomimo obiektywnej możliwości dopełnienia obowiązku. W tym samym okresie nie wpłacił żadnej kwoty tytułem świadczeń alimentacyjnych na rzecz M. P. (2). Łączna wysokość powstałych wskutek jego zachowania zaległości przekracza równowartość trzech świadczeń okresowych. Swym działaniem naraził pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Wprawdzie pokrzywdzona nie korzystała z pomocy MOPS – u, jednak bez pomocy matki i pożyczki od brata nie byłaby w stanie utrzymać siebie i syna. Uzyskiwane w ówczesnym okresie niskie dochody ledwo starczały na pokrycie bieżących rachunków, jednak nie pozwalały w pełni na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych.

Zarzucany oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę oskarżonego. Oskarżony w chwili dokonania zarzucanego mu czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. Miał zdolność rozpoznania bezprawności czynu i zachodziła normalna sytuacja motywacyjna.

Sąd kierując się określonymi w art. 53 §1 i 2 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu orzeczone kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak

również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą okres trwania przestępstwa oraz uprzednią karalność oskarżonego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wywołanych zachowaniem oskarżonego oraz prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu zarówno prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Sąd na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie syna M. P. (1).

Sąd przyznał pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej kwotę 588 zł podwyższoną o 23 % podatku od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej M. P. (2) z urzędu albowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Na podstawie art. 627 k.p.k. sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1312,95 zł tytułem kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska